

Setkání

Bohumil Matějovský

Toho podivného tvora přistihla tříčlenná posádka na palubě průzkumného raketoplánu ve chvíli, kdy museli nouzově přistát v africké poušti.

Nevěděli, jak se mohl dostat dovnitř. Musel disponovat mimořádnými schopnostmi.

Vypadal trochu jako člověk a jak záhy zjistili, mluvil plyně jejich řečí.

„Skutečný mimozemšťan,“ vydechl ohromeně Marcel. „Takže je to přece pravda... existují jiné, vyspělé civilizace.“

„Jak ses dostal dovnitř?“ zajímal se Boris.

„To nebyl problém,“ pokrčil cizinec něčím, co mohlo připomínat ramena. „Dostanu se kamkoli.“

„Jak to, že mluvíš naším jazykem?“ zeptal se Stan.

„O lidech a o životě na Zemi vím skoro všechno,“ řekl skromným hlasem cizinec.

„Tušil jsem, že nás už léta pozorujete,“ přikývl Marcel.

„To přiznávám. Tentokrát jsem byl ještě zvědavější. Chtěl jsem se podívat, jak jste na téhle primitivní lodi vyřešili určité technické problémy. Docela obstojně, musím uznat. Snaha se vám nedá upřít. Teď se ale musím vrátit. Není ve vašich silách mne jakkoli zadržet. Mohu vám ovšem každému splnit jedno přání. Jako odměnu za to, že se vám povedl takový husarský kousek a přistihli jste mne. To oceňuji. Tak si rychle něco přejte.“

„To je jako ta pohádka o zlaté rybce,“ řekl nedůvěřivě Boris.

„Dokážeš splnit opravdu každé přání?“ nepodceňoval jeho schopnosti Stan.

„Skoro. Pokud bude mít hlavu a patu...“

„Tak se teda předved’“, pokračoval Stan. „Chtěl bych se hned teď stát slavným, obdivovaným hercem. Vždycky jsem toužil stát se filmovou hvězdou, ale neměl jsem potřebný talent.“

Sotva to dořekl, zmizel.

„Kam se poděl?“ žasli oba astronauti.

„Splnilo se mu jeho přání. Právě teď podepisuje v Hollywoodu smlouvu na nový velkofilm,“ usmál se cizinec.

„Úžasné,“ vydechl Boris. „Když je to tedy tak... chtěl bych se stát americkým prezidentem. Pokud možno úspěšným.“

V okamžiku zmizel.

„Právě teď sbírá výsledky o jednoznačném vítězství v prezidentských volbách,“ vysvětloval cizinec. „A co si budeš přát ty?“

Marcel chvíli váhal. Nechtěl tuhle šanci promarnit něčím obyčejným. Hmotné statky ho nezajímaly. Snad proto, že nouzí nikdy netrpěl. Po slávě taky netoužil.

„Můžeš mi jako přání dá odpověď na jakoukoli otázku?“

„Snad ano. Bude-li ti jako odměna opravdu stačit pouhá odpověď,“ přikývl cizinec, udiven tím nečekaným přáním.

„Musíš být jistě hodně daleka... znáš nejbzdálenější končiny vesmíru... tvoje civilizace je bezesporu na mnohem vyšší úrovni než jsou lidé. Řekni mi... existuje Bůh?“

Cizinec lehce přikývl.

Marcel s úžasem vydechl.

„Řekni mi ještě... jaký ve skutečnosti je? Je takový, jak si ho lidé představují?“

„Ne tak docela,“ usmál se cizinec. „Taky má svoje mouchy. Těší mne, že ses zeptal právě na tohle... ale promiň, o sobě mluvím opravdu nerad.“

A tiše zmizel.